

починаха, Донка и Боянчо се приготвиха да попъят хубавата пѣсенчица, която бѣха научили отъ учителя си. Бързо Донка извади листа, на който бѣше написана пѣсенъта, а Боянчо се приготи да я придружи съ цигулката. Ето ще започнатъ. Колко ли хубаво ще прѣкаратъ свободното си врѣме тѣзи добри и весели дѣчица...?

ЗА ГОРДОСТЪТА.

Единъ день братъ ми разказа, какъ се запозналъ съ новитѣ си другари въ отдѣлението, които дошле отъ други градъ.

„Нашитѣ нови другари, каза той, били дѣца на богати родители. Отъ начало тѣ не се събираха съ мене, понеже съмъ билъ синъ на бѣдни родители. За мене това бѣше голѣма мъжа, но азъ пакъ се утѣшавахъ, защото по-вечето отъ другаритѣ ми бѣха синове на бѣдни родители, та си играяхъ все съ тѣхъ. Учебната година се прѣзполови и новитѣ ни другари все живѣяха отдѣлно отъ насъ. Учителътъ забѣлѣжи това и единъ день ни разказа притчата за „Митаря и Фарисея“. А тя е слѣдната: „Двама челоѳци влѣзли въ храма да се помолятъ на Бога. Единътъ билъ *Фарисей* а другиятъ—*Митарь*. Фарисеятъ отишелъ въ срѣдата на храма и гордо-гордо се молилъ, като се хвалилъ: „Боже, благодаря ти, че не съмъ като другитѣ хора грабители, безчестници, постя два пѣти въ седмицата, раздавамъ пари на бѣднитѣ, не лъжа, нито пѣкъ съмъ като този Митарь“. А Митарьтъ се спрѣлъ до вратата на храма и не смѣялъ да издигне очитѣ си нагорѣ; той тихо, но отъ сърдце се молилъ така: „Боже, смили се надъ мене грѣшния“, и се биялъ въ гърдитѣ.